

Pillepók

Valahol Vénerdő mélyén történt egyszer, hogy született egy furcsa kis lile, akinek négy szárnya volt. A lilék apró, pillangószerű lények, akik a virágok szirmait szövik. Magokba, rügyekbe csomagolják a szép szirmokat, amik ott várják, hogy kinyílhassanak, ha eljő az ideje.

Röpke volt a neve a négyszárnyú lilének, akit társai gyakran csúfoltak, mert egy kicsit esetlenül mozgott. Áttetsző, szivárványos szárnyai zavarták őt a munkában, ezért soha nem sikerült még egyetlen szirmot sem szőnie. Hiába próbálkozott újra meg újra, csak nem sikerült. Nagyon elkeseredett szegényke. Végül elbújt egy öreg fa odvában, és onnan leste szomorúan, ahogyan a dolgos lilek azok nyomán virágba borul a tisztás.

Amint ott sóhajtozik magában, egyszerre csak vékony, ezüstös szálon aláereszkedik egy kis kövér pók. Éppen az orra előtt állt meg.

- Szervusz, lile. – köszöntötte illedelmesen – Én Pipók vagyok. Téged hogy hívnak?
- Röpke a nevem.
- És miért búslakodsz itt egyedül? – kérdezősködött tovább Pipók.

Erre a lile elmesélte Pipóknak, hogy a szárnyacskáit folyton összeakadnak, ezért nem tud egyetlen szirmot sem készíteni. Az volt a vágya, hogy részt vehessen a virágkarneválon, ahol minden évben az lesz a karnevállile, aki a legszebb virágot alkotja. Florémi, a virágkirálynő pedig teljesíti a győztes egyetlen kívánságát. Röpke azt kívánta volna, hogy őneki is csak két szárnya legyen, mint a többieknek.

- Milyen kár, hogy nem adhatod nekem azt a kettőt, amelyik neked nem kell! Könnyebben tudnék a fonalamon átlengeni egyik fáról a másikra. Mert hát kicsit pufók vagyok... - mondta Pipók – De szőni aztán igazán tudok! Majd én segítek neked, Röpke, úgy ám!
- Tényleg? – csillant meg a remény a kis lile szemében – Próbáljuk meg! Talán elkészülhetünk még időben, ha ketten csináljuk.

Azzal sietve hozta is a kosarát, amiben az illatozó, színes selyemfonalakat tartotta. Nekiláttak tüstént együtt megszőni a szirmokat. Egészen beesteledett, mire elkészültek. Hanem olyan csodálatos virág lett az, hogy a hold mosolyogva megcirógatta, s a csillagok tapsikoltak örömben. A virág színjátékos szirmai mintha fényből lettek volna, úgy ragyogtak a sötétben.

- Úgy látszik, egy kicsit a pókfonalamból is beleszöttem véletlenül. – mentegetőzött Pipók – Nem lesz ebből baj?
- Hiszen ez gyönyörű! – lelkesedett Röpke – Bánom is én, ki mit szól! A mi virágunk gyönyörű!

Boldog fáradtság vett erőt rajtuk. Közrefogták hát a kis virágot, betakaróztak egy-egy falevéllal, és álomba szenderültek.

Nem sejtették, hogy valaki megleste őket. Ez a valaki Primuló volt, egy mihaszna kis lile. Abban hasonlított Röpkéhez, hogy eddig még ő sem készített egyetlen szirmot sem, de abban különbözött, hogy ő nem is akart. Primuló lusta volt és nagyszájú. Olyan ügyesen és olyan sokat beszélt azonban a szövésről-fonásról, hogy dolgos illetársainak fel sem tűnt, hogy csak a szája jár, ám a keze nem.

Éppen azzal szórakoztatta magát egy bokor rejtekén, hogy egy málnaszemet igazított a fejére sapka gyanánt, amikor felfigyelt Röpke és Pipók szorgoskodására. „Aha! Csalni akartok.” – gondolta – „De én ezt nem hagyom.”

Csendesen odasettenkedett, és látta, hogy mélyen alszanak. Pipók még horkolt is egy kicsit. Primuló óvatosan kihúzta közülük a virágot, lábujjhegyen távolabbra osont, aztán iszkiri, rohant a zsákmánnyal a tisztás felé. Ott már javában gyülekeztek a lilék. Mustrálgatták egymás virágait, és azt találgatták, vajon ki lesz idén a karnevállile. Végül megérkezett Florémi. Elfoglalta helyét egy óriásgomba kalapján, és elkezdődött a verseny. Szépen sorjában járultak a virágkirálynő színe elé a lilék, s ki-ki bemutatta szőttését. Florémi figyelmesen megszemlélte minden egyes szirmot, míg fel nem vonult az utolsó lile is, aztán kihirdette az eredményt. Mindenki izgatottan leste szavait.

Ezalatt a bokor tövében lassan ébredezni kezdett Röpke, de az álom nyomban elillant szeméről, amikor hűlt helyét lelta a virágnak. Rémműlten rázta fel Pipókot.

- Ébredj! A virág! Eltűnt a virágunk!

Kutatták mindenütt, faggatták a rigókat, zöngéket és csigákat, de egyikük sem tudott segíteni. Fillum, az öreg levélbogár fejét csóválva megszólalt.

- Úgy vélem, barátaim, hogy annak a lusta, pimasz kis lilének a keze lehet a dologban. Primulót láttam az imént rohanni árkon-bokron át, ami ugyebár, nem jellemző rá.
- Gyerünk a tisztásra! – kiáltotta Pipók – Biztosan a mi virágunkkal akar győzni!

Siettek hát, ahogy bírtak, nehogy késve érkezzenek oda. Florémi éppen magához intette Primulót, akinek a málnasapka félrebillent a fején zavarában. A lilék sokaságán a meglepődés moraja futott végig. Ki hitte volna!

- A te virágod a legszebb. Mondd hát, mi a kívánságod?
- Várjatok! Várjatok! Az a mi virágunk! – kiabálta Röpke és Pipók – Mi készítettük, nem ő!
- Nocsak – szólt Florémi -, ilyen rendbontás még sosem fordult elő a karneválon. Csalás történt volna?
- Tessék megnézni, még a pókfonalamból is került bele véletlenül!
- Te készítetted hát, Pipók? – kérdezte a királynő.
- Hát... Röpke volt. Én csak segítettem neki.
- Röpke nem szőhette! Még sosem sikerült neki a négy szárny miatt... - okoskodott Primuló, és a többiek helyeseltek.
- Éppen azért segítettem! – toppantott Pipók mind a nyolc lábával – Elloptad a virágunkat!
- Nem loptam!
- Add vissza!
- Nem adom!
- Elég legyen! – csapta össze a tenyerét Florémi – Halljam, Primuló, honnan van ez a virág? Bogáncsra ültetek, ha füllentesz.
- Én nem loptam... - szeppent meg a lile – Találtam.
- Hol találtad?
- Hát... Ott hevert a fűben... Röpke és Pipók között.
- Szégyellj magad, Primuló! – szólt a királynő – Ezentúl csak levelet szőhetsz, szirmokat nem. Ez a büntetésed. És ti ketten szintén megszegtétek a szabályt. Röpke nem egyedül készítette a virágot, nem is képes rá. Pipók pedig nem lile, nem vehet részt a versenyen. – itt Florémi nyomatékkal felemelte a mutatóujját – Ám ez egyszer kivételt teszek, mivel a virág rendkívül szép lett. Döntsetek el, hogy melyikőtök kívánságát teljesítsem.
- Ha nem találkozom Pipókkal, bele se fogtam volna többé egy szíromba se. – mondta sóhajtva Röpke – Övé az érdem. Két kis szárnyat szeretne.
- Nem, nem! – tiltakozott Pipók – Nekem eszembe se jutott volna, hogy háló helyett virágot szőjek! Épp csak segítettem. Tudnád te egyedül is, ha nem négy szárnyad volna! Kívánjad hát, Röpke!
- Ha nem juttok dűlőre, a végén még Primulónak adom a lehetőséget. – türelmetlenkedett Florémi.

Röpke és Pipók egymásra vártak a kívánsággal, de a mihaszna Primuló komolyan vette Florémi szavait. – Ez nagyon jó lesz így! Én is jó leszek. Akkor mondom is: azt kívánom – ő is felemelte ujját, ahogyan a királynőtől látta -, hogy Röpke két szárnyát kapja meg Pipók! Kimondtam, úgy legyen!

Először mindenki csendben ámult ekkora szemtelenségen, aztán a lilék nevetni kezdtek rajta. Florémi leintette őket, bár maga is mosolygott. – Nem mondtál butaságot, ezért nem kapsz újabb büntetést a pimaszságodért. Figyeljete hát! Röpke két szárnyát kapja meg Pipók, mert nem a jutalmat, hanem a barátságot választották. Röpke mostantól kétszárnyú lile, Pipók mostantól Pillepók. Kimondtam, úgy legyen!

És úgy lett.

A virágkarnevál vidám mulatsággal folytatódott, és a forgatag felett, a fák ágai között időnként átsuhant ezüst fonalán a Pillepók.